

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

28 ΙΟΥΛΙΟΥ 1923

ΑΡΙΘ. 9

ΕΙΡΗΝΗ

Ουδέποτε ἡ ἀνθρωπότης τόσο πολὺ ἐδίψησε τὴν εἰρήνην ὅσον σήμερον, διότι κατ' οὐδένα ποτὲ πόλεμον τόσο κατεπονήθη, καὶ μετ' οὐδένα ἀγῶνα ἀπεγοητεύθη τόσο βαθέως. Βεβαίως ὁ διεξαχθεὶς παγκόσμιος πόλεμος ἐγένετο ὁ εὐρύτερος κατ' ἔκτασιν καὶ ὁ κατ' ἔντασιν λυσιωδέστερος πάντων τῶν οὐς ἀναφέρει ἡ ἱστορία πολέμων. Συνεπλάκησαν πρὸς ἄλληλα τὰ ἰσχυρότερα ἔθνη τῆς γῆς, τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου, καὶ ὡς ὄπλα ἐξοντώσεως ἐχρησιμοποιήθησαν πᾶσαι αἱ εὐφυοτεχνίαι τῆς εὐρετικότητος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι, πλὴν ἀσημάντων τινῶν ἐξαιρέσεων, πάντα τὰ Κράτη εὐρέθησαν ἐπὶ ποδὸς πάνσπλα καὶ διηρημένα εἰς δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα, ὁμώσαντα τὴν πλήρη τοῦ ἀντιπάλου ἐκμηδένισιν, οὕτως ὥστε πεδίον τῶν μαχῶν ν' ἀποβῆ ὁ σύνολος σχεδὸν ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, καὶ ἡ ξηρὰ καὶ ἡ θάλασσα, ἀλλὰ καὶ τὰ περιβάλλοντα τὴν γῆν αἰθέρια ὕψη. Ἐξετάθη λοιπὸν καὶ διεδόθη ὁ πόλεμος κατὰ πᾶσαν κατεύθυνσιν: καὶ εἰς πλάτος, καὶ εἰς βῆθος, καὶ εἰς ὕψος, καὶ κατεσπάρησαν διὰ πτωμάτων ἀνθρώπων παντὸς γένους, καὶ φύλου καὶ ἡλικίας καὶ τῆς γῆς τὰ ἐδάφη καὶ οἱ βυθοὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ διήρκεσεν ὁ ἀπαράδειγμάτιστος οὗτος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἀγὼν ἐπὶ τετραετίαν ὁλόκληρον ἐν τῇ μεγίστῃ δυνατῇ ἐντάσει πασῶν συλλήβδην τῶν ὀλικῶν, πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων πάντων τῶν ἐθνῶν.

Τοσαύτη χρονικὴ διάρκεια καὶ τηλικαύτη δαπάνη δυνάμεων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ δαμάσῃ τῶν ἐμπολέμων τὴν ἀντοχὴν. Ἄλλ' ἐκεῖνο, διὰ

τὸ ὅποιον κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀπέκαμεν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἡ ἀνθρωπότης, ὑπῆρξε τὸ αἶσθημα τῆς ἀπεγοητεύσεως. Ἡ ἀπογοήτευσις εἶνε ἡ ἐπισπεύσασα τὸν κάματον καὶ ἡ ἀπαιτήσασα καὶ ἐπιβαλοῦσα τὴν εἰρήνην ὡς τάχιστα καὶ πάση θυσίᾳ.

Ἡ ἀπογοήτευσις! Καὶ ὄντως. Ἐνθυμηθῶμεν μετὰ πόσου ζήλου καὶ πάθους ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ πολέμου ἕκαστος τῶν ἀντιπάλων ἐπεκαλεῖτο ὑπὲρ τοῦ «δικαίου του» τὸν Θεόν· μετὰ ποίου ἱεροῦ ρίγους ἐξεφωνεῖτο ἀπὸ βημάτων βουλῶν ὑπὸ ὑπουργῶν μηδέποτε πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνατενισάντων τὸ «ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας»· πόσον κατακόρως ἐπανελαμβάνοντο τὰ κηρύγματα τῶν «δικαίων τῶν λαῶν», ὡς ἡ μόνη τάχα ἀφετηρία καὶ ὁ κύριος δῆθεν σκοπὸς τοῦ πολέμου· ὀπόσῃ δὲ χαρὰν ἀνὰ πάντας τοὺς ὑπὸ δυνάστας διατελοῦντας λαοὺς διέχυσαν τὰ εὐαγγέλια τοῦ διαβοήτου ἐκείνου Οὐίλσωνελου διαγγελμάτος· μετὰ ποίας, ἐνὶ λόγῳ, ἰδεολογίας ἤρχισε καὶ συνεχίζετο ὁ ἀγὼν, καὶ δὴ καὶ ἐπερατοῦτο διὰ τῶν ἐν Βερσαλλίαις καὶ Σέβραις ὑπογραφεισῶν συνθηκῶν. Τί ἐπηκολούθησεν ἐν σχέσει πρὸς ταῦτα, εἰς τί ὀρεῖλεται ἡ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀσυνέπεια, τῶν εὐγενῶν ἐκείνων ἰδεωδῶν ἢ χρεωκοπία καὶ ἡ καθ' ὄλου μεταβολὴ τῶν νικητῶν εἰς ἠττημένους.—πᾶσαι αὐταὶ αἱ φάσεις τῆς τελευταίας πενταετίας εἶνε τοσοῦτο πρόσφατοι, ὥστε νὰ μὴ παρίσταται ἀνάγκη λεπτομεροῦς ὑπομνήσεως διὰ νὰ κατανοηθῆ πῶς καὶ διατί οἱ μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς πολεμήσαντες λαοὶ τέλει ἀπεγοητεύθησαν ὡς πρὸς τοὺς καρποὺς τῶν ἀγῶνων των.

Διότι, ὁμολογουμένως, διάφοροι ἀνεμένοντε οἱ καρποὶ τοῦ πολέμου, πρὸς τὰς κολοσσιαίας

θυσίας ανάλογοι και πρὸς τὰ εὐγενῆ και ὑψηλὰ ιδεώδη ἀντίστοιχοι, δι' ἃ και ἀνελήφθη ὁ τεραστιος οὗτος ἀγών. Ὁ πόλεμος εἶνε βεβαίως τὸ μέγιστον τῶν κακῶν· ἀλλ' ἐπιχειρούμενος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ὡς ὄπλον τιμωρόν τοῦ κακοῦ και καθαρτικόν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας πρὸς κάθαρσιν τοῦ ἀνθρωπίνου σιτῶνος ἀπὸ τῶν ζιζανίων τοῦ Μαμμωνᾶ, μαρτυρεῖ ἐφέσεις ἀξιωματικούς και δίψαν ἰδανικῶν εὐγενῶν.

Ἄλλ' εἰ λαοὶ εὐρέθησαν πρὸ ἀπροσδοκίτου πραγματικότητος. Τὸ κράτος τοῦ Μαμμωνᾶ ἀπεδείχθη τόσον ἰσχυρόν ἀκόμη, ὥστε, παρ' ὄλας τὰς τεραστίας θυσίας, τὸ δίκαιον νὰ ἐμφανίζεται ἠττημένον και ἀσπαῖρον ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ χρυσοῦ παντοκράτορος. Καί, ὡς ἦσαν κατάκοποι ἐκ τῆς πάλης και καθημαγμένοι ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων αἱμάτων, ἐπνιξαν εἰς μορφασμὸν ἀπογοητεύσεως τῆς ψυχῆς των τὸν πόνον, και, ἠττημένοι οἱ νικηταὶ ἐπεκαλοῦντο τὴν εἰρήνην ταχίστην, ἀφοῦ ὁ πόλεμος ἀπέληξεν εἰς μηδέν.

Ἄλλ' ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου τούτου προελθοῦσα ἀπογοητεύσις ἄς μὴ μεταβληθῆ εἰς πικρίαν τοιαύτην, ὥστε νὰ δηλητηριάσῃ τὴν χριστιανικὴν ἡμῶν αἰσιοδοξίαν τὸ αἶσθημα τῆς μὴ χριστιανικῆς ἀπαισιοδοξίας. Πρὸ δεκαετίας, ἅμ' αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, κατάπληκτοι πρὸ τοῦ μαντευομένου μεγέθους τῶν δι' αὐτοῦ ἐπενεχθησομένων ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ ἀνατροπῶν, ἐγράφομεν ὅτι διὰ τοῦ τεραστίου τούτου ἀγῶνος μέγα τι καταστρέφεται και μέγα τι συντελεῖται. Δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς μέγα τι μερικαὶ τινες ρυθμίσεις γεωγραφικῶν συνόρων, ἢ αἱ ἐνιαχοῦ ἐπεληθεῦσαι ἀνατροπαὶ θρόνων ἢ αἱ πολιτευμάτων μεταρρυθμίσεις και ἐθνῶν τινῶν τέως δούλων ἢ ἀποκατάστασις. Πάντως ὁμως μέγα τι δέον νὰ θεωρηθῆ τὸ ἀπὸ τῆς τρομερᾶς ταύτης συρράξεως διδάγμα τοῦτο: ὅτι τὸ κράτος τοῦ κακοῦ ἔχει ἐτι βαθυτάτας τὰς ρίζας ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, και ὅτι τὸ μέσον τῆς ἐκνικήσεως αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ ἦνε κυρίως ὁ πόλεμος τῶν αἱμάτων και τῆς ἀλληλεξοντώσεως, ἀλλ' ὁ ἐν ἐνὶ ἐκείνῳ ἐσωτερικὸς

ἀγών, ὁ ἐν εἰρήνῃ ἀγών κατὰ τοῦ ἀτομικοῦ και τοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ.

Τὴν τοιαύτην κατὰ τοῦ κακοῦ ἐπικράτησιν ἐγγυᾶται μόνη ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς εἰρήνης. Τοῦ Χριστοῦ ὁ μοναδικὸς χαιρετισμὸς ἦτο ἡ προτροπὴ εἰς εἰρήνην:

— «Εἰρήνη ὑμῖν»!

Διότι εἰρήνην δύναται νὰ ὑπάρξῃ μόνον ὅπου πρυτανεύει ἡ ἀγάπη, ὅπως ὁ πόλεμος εἶνε τοῦ μίσους ἀπότοκος. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη εἶνε ἀρετὴ κατ' ἐξοχὴν χριστιανικὴ, ἐφ' ᾧ και ἡ εἰρήνη ἀποβαίνει δυνατὴ μόνον ἐν τῷ Χριστιανισμῷ. Μόνον ἐν αὐτῷ ζητητέα ἡ κλεῖς τῆς εἰρήνης. Καὶ τὸ πρόβλημα και ἡ ἀποστολὴ τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε οὐχὶ μόνον ἡ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἐξεύρεσις τῆς κλειδὸς τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ και ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς εἰς τὸν βίον. Εἰρηνεύοντες πρὸς τὸν Θεόν, εἰρηνεύοντες πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, εἰρηνεύοντες πρὸς ἀλλήλους ὡς ἄτομα και ὡς ἔθνη και ὡς λαοί, θὰ δυνηθῶμεν ἀσυγκρίτως ταχύτερον, πληρέστερον και τελειότερον νὰ προαγάγωμεν και νὰ ἐφαρμόσωμεν ἐν τῇ ζωῇ τὰ ὑψηλὰ ιδεώδη, ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ὁποίων τάχα ἀνελήφθη ὁ πόλεμος, και νὰ ἐξασφαλίσωμεν κατὰ τοῦ κακοῦ νίκην ἀνάλογον πρὸς τὸν κατ' αὐτοῦ εἰρηνικὸν πόλεμον.

Εἰς τὴν προαγωγὴν και ἐπικράτησιν τοιαύτης εἰρήνης καλεῖται νὰ ἐργασθῆ πρὸ παντός ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Εἶνε μεγάλη ἡ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τοῦ μεταπολεμικοῦ μέλλοντος. Ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὸ ἄλας ἐν ᾧ ἰλισθήσεται ἡ κοινωνία, ἀλλοίμονον δ' ἐὰν και μετὰ τὸν πόλεμον ἀποδειχθῆ τοῦτο μεμωραμένον, καθ' ὅσον τρόπον ὠνειδίσθη ὡς ἀνίσχυρον νὰ προλάβῃ τὸν πόλεμον. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἡ θρησκεία τῆς εἰρήνης, ἡ δ' Ἐκκλησία, ὡς χριστόδητον ἴδρυμα, ὀφείλει ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου μὴ μόνον τυπικῶς «ἐν εἰρήνῃ» νὰ δεηται τοῦ Κυρίου και νὰ ἐπικαλῆται «τὴν ἄνωθεν εἰρήνην», ἀλλὰ πρὸ παντός νὰ συντελῆ διὰ κηρύγματος ἀσιγήτου εἰς τὴν πραγματικὴν μεταξὺ τῶν ἀτόμων, τῶν κοι-

νωνίων και τῶν λαῶν εἰρήνην διὰ τῆς ἐν αὐτοῖς ἐμπεδώσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀγάπης, διὰ τοῦ ὁποῦ και μόνου ἀποβαίνει δυνατός ὁ κατά τοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ πραγματικός και οὐσιαστικός ἐν εἰρήνῃ θρίαμβος.

Γ. Π.

ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΜΟΡΦΩΣΣΩΜΕΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

Ἱστορική διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἡ τρέχουσα ἐβδομάς, ἀποτελεῖ τὸ τρίμα μακρᾶς και ὀδυνηροτάτης πολεμικῆς τῶν Ἑθνῶν «συνοχῆς» και τὴν ἀρχὴν ἐν ταῦτῳ βίου, ὃν ἡ συνθήκη τῆς Λωζάννης ἐπιτρέπει νὰ ἐπονομάσωμεν εἰρηνικόν. Ἄδηλον ἐὰν ἡ νέα περίοδος, εἰς ἣν εἰσέρχεται, καθημαγμένη και γυμνὴ οὐσιαστικῶν ὠφελιμάτων, ἡ ἀνθρωπότης, θὰ δικαιώσῃ τὸν χαρακτήρισμόν τοῦτον. Διὰ τὸν Ἑλληνισμόν ὅμως καθόλου και δι' ἕκαστον Ἑλληνα και Ἑλληνίδα ἐπὶ μέρους, ἡ 24ῃ Ἰουλίου πρέπει νὰποτελέσῃ ἀφετηρίαν βελτιώσεως συστηματικῆς ὄλων τῶν ἀποψέων τοῦ ἀτομικοῦ, τοῦ οἰκογενιακοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ και τοῦ ἐθνικοῦ βίου. Διττῶς δὲ νοητέα ἡ βελτίωσις αὕτη, τοῦτο μὲν ἀντικειμενικῆ ὄλως και ὄλως αὐστηρὰ ἀνασκόπησις τοῦ μέχρι τοῦδε βίου ἡμῶν, τοῦτο δ' ἀπόφασις σταθερὰ και ἔμμονος πρὸς ἀποφυγὴν ἐν τῷ μέλλοντι τῶν ὀλισθημάτων ἐκείνων τοῦ καθ' ὅλου και ἐπὶ μέρους ἡμῶν βίου, ὅσα ἐνέκρωσαν ἐν ἡμῖν πᾶν ὅ,τι εὐγενές, ὑψηλόν, ἰδανικόν, θεῖον ὄφειλε νὰ ἑυθυμίῃ τὸν βίον ἡμῶν και ἔμπνέῃ πρὸς ἐπιτέλεσιν ὑπερτέρου προορισμοῦ.

Ἡ ἐμπεριστατωμένη ἀνασκόπησις τοῦ προτέρου ἡμῶν βίου, γινόμενη ὑπὸ τὸ πρῖσμα ἀκράτου, αὐστηροῦ και ἀνεπηρέαστου ἀντικειμενισμοῦ, παρουσιάζεται ἄκρως θλιβερά, ἀλλὰ και πλήρως δικαιολογοῦσα τὴν ὄλην σημερινὴν κατάστασιν. Ἡ συνείδησις ἡμῶν, αὐτοδιχαζομένων εἰς κρινοντας και κρινομένους, οὐχὶ ἄνευ συστολῆς, ἂν μὴ και κατασχόντης, θάντιμετωπίσῃ τὸ βαρὺ και ἀθάνατον ἐρώτημα :

«Ποῖ ἔβην ; τί δ' ἔρεξα ; τί δέ μοι δέον οὐκ ἐτέλεσθη ;»

Ἐκαστος ἡμῶν πολλὰ τὰ δέοντα θὰ εὔρη μὴ τελεσθέντα και ἀφθονα τὰ μὴ δέοντα τελεσθέντα ὑφ' αὐτοῦ, και ὡς ἀτόμου και ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς τὸ σύνολον. Εἰς ὅ,τι ὅμως δύναται νὰ συνοψισθῇ ἡ ὄλη κατάστασις, ἡ ἀπότοκος τῆς πολεμικῆς τῶν ἐθνῶν συνοχῆς, ἐν ἣ και ἡμεῖς περιεδινήθημεν, εἶναι ἡ διαστροφὴ τῶν χαρακτήρων. Χαρακτῆρα δὲ λέγοντες νοοῦμεν τὴν ἁρμοσίαν σύμπαντος τοῦ βούλεσθαι και πράττειν, καθυποτεταγμένων ἐμμόνας εἰς χρηστὰς και ἠθικὰς ἀρχάς, τούτων δὲ πάλιν εἰς τινα ὑπερτάτην ἠθικὴν ἀρχήν.

Ματαίως λοιπόν, θάναζητήσῃ τις χ α ρ α κ τ ῆ ρ ας

εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν. Ἡ ἀθέτησις τῶν τῆς θρησκείας ἐντολῶν, ὑγιῶς κηρύγματος σπάνις και νοσηρῶν διδαγμάτων ἀφθονία, τοῦ Τύπου ἡ ἐλαφρότης και τῶν θεαμάτων ἡ ἀκοσμία, τῶν ἠθῶν ἡ ἐκλυσις, τῶν χρηστῶν ἡ ἐκλειψις, ἡ ἀτιμωρησία τοῦ ἀδικουμένου και τὸ ἀβοήθητον τοῦ ἀδικουμένου, ἀναίρεσις τῆς ἐννοίας τοῦ δικαίου και τοῦ ὀρθοῦ, τῶν ἱκανότητων ἡ παραγκώνισις και τῶν ἐπιτηδείων ἀνικανοτήτων ὁ ἐπίπλους· ὁ σάραξ τῶν ἐμφυλίων διαίρεσεων, τῆς βιοπάλης ἡ ἀγριότης, τῆς φιλαλληλίας ἡ ἀγνοία, τοῦ ἐγωῖσμοῦ ἡ ἀχαλίνωτος φιλοπρωτία, τοῦ συμφέροντος ὁ ἰσχυρὸς μαγνήτης, τῶν ἡδονῶν αἰσαγγῆνα, τοῦ εὐκόλου κέρδους ἡ γόησσα. ἔλξις, τῆς ραδιουργίας ἡ φαύλη συνήθεια· τῆς ἐκπαιδεύσεως ὁ ἐκφυλισμὸς και μαρασμὸς, ἡ χαλάρωσις τῆς οἰκογενειακῆς συνοχῆς, μειράκων ἀνηλίκων πρόωρος χειραφέτησις· τοῦ πένθους τὰ ἄλγη και τῆς χαρᾶς αἰ ἀκρατοὶ μέθαι, τοῦ σεβασμοῦ ἡ ἀγνοία και τῆς ἀπειθαρχήτου αὐθαδείας ἡ γάγγραινα, ἡ πρὸς τὸ ψεύδασθαι ροπή και τῆς ἀληθείας ἡ ἀταλαίπωρος ζήτησις, ταῦτα πάντα, ὑπὸ τὰς ποικίλας αὐτῶν ἐκφάνσεις, ἐξηχρεώσαν τοὺς χαρακτῆρας, διέφθειρον τὰς συνειδήσεις, παρέλυσαν τὴν ἁρμοσίαν τοῦ ψυχικοῦ ἡμῶν βίου, ἐξωστράκισαν ἀφ' ἡμῶν πᾶν ἰδεώδες, ἀπεψίλωσαν ἡμᾶς τῶν τοῦ πνεύματος θεῶν πτερυγῶν· και, βαρεῖς, γυμνοὶ και τετραγηλισμένοι, μεστοὶ παθῶν, ὡς λύκοι πρὸς λύκους, κατά τὸν Hobbes, συμπεριφερόμενοι, προσεγειώθημεν εἰς τὴν ἕλην και ὑποκατεστήσαμεν διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀφοσιώσεως τὴν πρὸς τὸν Πλάστην λατρείαν. Δεινὸν χάσμα διηνοίχθη εἰς τὰς θρησκευτικὰς πεποιδήσεις ἡμῶν και τὸ χάσμα τοῦτο βεβιασμένως ἐπεξετήσαμεν νὰ πληρώσωμεν, οἰκειωθέντες ξένος πρὸς τὴν φύσιν τοῦ Ἑλληνοσ και ἄλλοτρίως πρὸς τὰς παραδόσεις αὐτοῦ θεωρίας, πληττούσας εἰς τὰ καιρὰ τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἡμελήσαμεν στοιχειωδῶν καθηκόντων και ἀφήκαμεν νὰ ἐξατμισθῇ τὸ θρησκευτικὸν και ἐθνικὸν ἐκεῖνο συναίσθημα, εἰς τὸ ὅπολον ὄφειλοντο παλαιὰ προγονικὰ κλέη και πρόσφατοι δόξαι. Συνεταράχθη ὁ ψυχικὸς ἡμῶν κόσμος, ἀπεσβέσθησαν τῶν ἀρετῶν τὰ φῶτα, τὴν φαυλότητα ὑπεβήθησε τὸ σκότος και ἐξεκολάφθησαν και ἐξετράφησαν και ἀνεβλάστησαν ἀκατάστατα τῶν κακιῶν τὰ σπέρματα και ἀνεπίσχετοι τῶν ἡδονῶν αἰ ρίζαι, δίκην ἀκανθῶν ἀγρίων, ἀγρῶς ἀποπνίξασαι ὅ,τι τέως τρυφερὸν και ὄραϊον ἦνθαι εἰς τὰς ψυχὰς μας.

Αἱ κύρια οὕτω γραμμαὶ τῆς ὄντοτης ἡμῶν, ἀρχαὶ εὐγενεῖς, ἕξεις χρησταί, ρυθμὸς βίου, φαυλότης ἀποστροφῆς, καθήκοντος ἐννοια, δικαιομάτων σεβασμὸς, ἠθους εὐπρέπεια, ὁ χ α ρ α κ τ ῆ ρ ἡμῶν, συλλήβδην εἰπεῖν, ἠτόνησεν ὄλως και ὄλως μετὰ μικρὸν ἐξέλιπεν. Ἐξηρθρώθημεν και ὡς ἄτομα και ὡς μικρὰ ἡ μεγάλα, σύνολα και μετεστράφη ὁ τίμιος βίος εἰς πλάνητα, ἐνθα ἀναζητοῦνται χ α ρ α κ τ ῆ ρ ε ς, πλὴν σπανίως ἡ οὐδαμῶς ἀνευρίσκονται. Παρέλυσεν ἡ ὄλη ἡμῶν ζωὴ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ὄλων τούτων τῶν ἀθλιότητων ὑπῆρξεν, ἐν και μοναδικόν, ἀλλὰ καιρίον : Κατερρεύσαμεν !

Ταῦτα συγκεκριμένως καὶ ἀδρῶς θὰ συναγάγη, εἰς τοῦτο τὸ συμπέρασμα θὰ καταλήξῃ ἢ αὐτοπαρατήρησις ἑνὸς ἐκάστου ἡμῶν καὶ συνόλων ὁμοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπολογισμὸς τῶν μέχρι τοῦδε πεπραγμένων καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ αὐστηρόν, ὑπέροχον καὶ ἀθάνατον ἐρώτημα :

«Ποῦ ἔβην ; τί δ' ἔρεξα ; τί δέ μοι δέον οὐκ ἐτέλεσθη;».

Καὶ ἐξοπλισμῶν ἀριότητος καὶ χρημάτων ἀφθονία καὶ στρατῶν παρατάξεις καὶ τροπαίων δόξαι καὶ ἐνθουσιασμῶν ἀλλαγαμοὶ καὶ νικῶν μέθαι καὶ ποιήσεων ἐξάρσεις καὶ εἰ τι τῶν τοιούτων ἀπεδείχθησαν ἀνίσχυρα νὰ προλάβωσι τὴν καταστροφὴν λαοῦ, ὅταν οὗτος ἀποτελεῖται ἐξ ἀτόμων, στερουμένων χαρακτηρηστικῶν καὶ μὴ ἐννοούντων, ὅτι, ἀποτελοῦντα μέρη τοῦ ὅλου, συγκαταστρέφονται, τούτου καταστρεφόμενου. «Ἐγὼ γὰρ ἠγοῦμαι — ἔλεγεν ὁ Περικλῆς — πόλιν πλείω ἑξήκασαν ὀρθομένην ὀφείλειν τοὺς ἰδιώτας ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην. Καλῶς μὲν γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτὸν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος οὐδὲν ἦσσαν ξυναπόλλυται, κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχούσῃ πολλῶ μᾶλλον διασφύζεται» (Θουκυδ. II, 60).

Δὲν εἶναι ὁ ἐχθρὸς εἰς τὸ μέτωπον, δὲν νικᾷ αὐτὸς εἰς τὴν πρασίην τράπεζαν, δὲν ἐπαίρεται αὐτὸς διὰ τοὺς καθ' ἡμῶν θριάμβους. Ὁ ἐχθρὸς εἶναι ἐν ἡμῖν αὐτοῖς ἕκαστος ἡμῶν, οὕτω τέως συμπεριφερόμενος καὶ οὕτω βιῶν καὶ δρῶν τέως, ἀνεδείχθη αὐτὸς ἑαυτῷ πολεμικώτατος καὶ αὐτὸς νικᾷ σήμερον καὶ ἐπαίρεται ἐπὶ θριάμβοις. Ἄφ' ὅπου ἐφυγαδεύθησαν οἱ χαρακτηρηστικῶν ἢ κατάρσεις εἶναι τι φυσικῶς προσδόκιμον, προσεχῆς ἢ βραδεῖα ἀδιάφορον, πάντως ὅμως ἀσφαλῆς. Ἀλλοίμονον δὲ εἶναι βραδύνωμεν νὰ συνιδώμεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην τὴν μεγάλην ὅτι ποτὲ ὁ Μέττερονιχ ὠνειρεύθη νὰ πράξῃ ἐπὶ τοῦ τάφου Ἑλλάδος νεκρῶς, θὰ το πράξωμεν ἡμεῖς σήμερον, αὐταῖς χερσὶ δολίως πηγνύντες θανατηφόρον τὸ ἔγχειριδιον εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς ποτνίας Μητρὸς καὶ ἐπιγορφοντες, με δακτύλους αἰμοβαφεῖς, αὐταῖς χερσὶν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς.

«Fuit quondam Graecia!»...

Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας τὰς ἄκρως δυσμενεῖς, εὐρίσκει ἡμᾶς ἡ συνθήκη τῆς Λωζάννης. Τίθεται δι' αὐτῆς τέρομα εἰς μακροὺς καὶ συνεχεῖς πολέμους τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ὅπερ, μετὰ τύσας θυσίας, προσέρχεται νὰ ὑπογράψῃ τὴν συνθήκην, ἐστερημένον τῆς αἰγλης καὶ δόξης, ἄτινα ἔδει νὰ στεφανώσωσιν ἀγῶνα τίμιον. Ἐὰν δὲν ἐπηλήθευσαν αἱ τίμαι προβλέψεις, εἰὰν χρησταὶ ἐλαίδες ἀπεδείχθησαν φροῦδαι, τοῦτο διότι οὐχὶ μόνον δὲν ἐπλήγη, ἀλλὰ θρασὺς ὠρθώθη ὁ ἠθικὸς ἐχθρὸς, ἀόρατος αὐτός, χεῖρονα τῶν ὄρατῶν ἀπεργασάμενος.

Ἴδου διατὶ ἡ αὐτὴ ὑπογραφή, δι' ἧς ἡ Ἑλλὰς συνθηκολογεῖ εἰρήνην μετὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς ἐν Λωζάννῃ, πρόκειται νὰποτελέσῃ, ἀφ' ἧς τετῆ στιγμῆς, νωπὴ ἀκίμνη, τὸ σύνθημα κηρύξεως νέου πολέμου, φοβεροῦ καὶ μεγάλου, πολέμου ἐξοντώσεως κατὰ τὸ σῆ

ἐν ἡμῖν ἠθικοῦ κακοῦ καὶ τὴν ἀπαρχὴν ἀνεπισχέτου ὁρμῆς πρὸς μόρφωσιν χαρακτηρηστικῶν. Τὴν σημαίαν ταύτην κατὰ τοῦ εἰδεχθοῦς τούτου ἐχθροῦ, τοῦ κυρίου συντελεστοῦ τῆς σημερινῆς κακοδαιμονίας, ἀνεπέτασεν εὐέλπις πρώτη ἡ Ἐκκλησία. Δορυφόρος αὐτῆς ἐτάχθη ἡ Κοινωνία καὶ συναμφότεραι, ὑπὸ τὰς εὐλογίας καὶ τὴν ἄγρυπνον προστασίαν τοῦ ἐν θλίψει παιδαγωγήσαντος καὶ συντίσαντος ἡμᾶς, τοῦ λησμονηθέντος, ἀλλ' ἀνεξικιάκως μὴ λησμονήσαντος Πλάστου, καλοῦσιν ἡμᾶς εἰς ἐπιστροφὰς εὐλογίας τῶν ἠθικῶν μας δυνάμεων, μαχητὰς τιμίους καὶ εὐόχους, μὴ ὑψάσπιδας μηδὲ δειλοὺς πρὸς ἐξόντωσιν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ.

Τύπος καὶ σχολεῖα, ἔδραι καὶ ἀμβωνες ἔστωσαν πεδία τῶν μαχῶν. Πικρὰ πρόσφατος πείρα ἐδίδαξεν ἡμᾶς πολλὰ, ἀλλ' ἀπλᾶ δάκρυα ἐφ' οἷς ὑπέστημεν καὶ ὑψίσταμεθα εἶναι ἀνωφελῆ. Ὅπλον ἡμῶν ἀσκηγιον καὶ μάχαιρα τομωτάτη, ἐξικνουμένη ἄχρις ἀρμῶν τε καὶ μυελῶν, ἔστω ἡ καλὴ θέλησις πρὸς μόρφωσιν χαρακτηρηστικῶν. Δυνάμεθα νὰ μεταβάλλωμεν τὴν σημερινὴν ὄψιν τῆς κοινωνίας, νὰ εὐημερήσωμεν, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσωμεν. Σπουδάσαντες δὲ τηρεῖν πάντοτε τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, πρὸς τὸ αὐτὸ φρονεῖν πάντας καὶ μὴ εἶναι ἐν ἡμῖν σχίσματα, ὁμήσωμεν ὁμόθυμοι καὶ ἀμειλίχοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τοῦ δολίου καὶ ὅταν καταβάλλωμεν αὐτόν, τοῦ Σταυροῦ τῆς δυνάμει, τότε πλέον, ἀλλὰ καὶ μόνον τότε, ὡμεν βέβαιοι, ὅτι νέοι ὀρίζοντες εὐμερίας καὶ δόξης, νέα ζωὴ διανοίγεται ἐνώπιον ἡμῶν, πραγματικῆ, διαρκῆς, εὐδαιμων.

Καθήμενοι τέως ἐπὶ ἐρειπίων θρηνοῦμεν θρήνον ἀνωφελῆ ἢ αὐτοκτονοῦμεν ἢ δολιευόμεθα, ἀπορροῦντες πρὸς τὰ τοῦ βίου καὶ μετ' ἀγωνίας ἐξοικονομοῦμεν—ἐννόμως, ἀνόμως ἀδιάφορον!—οὐχὶ τὸν ἄρτον τῶν οἰκογενειῶν ἡμῶν, ἀλλὰ ψυχία ἀνεπαρκέστατα πρὸς συντήρησιν αὐτῶν.

Δι' ἃ πάντα νῦν ἡ ὑπογραφή τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης ἄς μὴ ἀφήσῃ ἡμᾶς ψυχροὺς καὶ ἀδιαφόρους ἄς ἠλεκτρίσῃ ἡμᾶς, ἵν' ἀνανήψωμεν καὶ στῶμεν καλῶς. Καὶ τὰ πρὸς τὰ ὀπίσω βήματα ἡμῶν ἄς χρησιμοποιηθοῦν, ἵνα συσπειρωθῶμεν, οἷόν τινας ἀθληταί, πρὸς ἄλμα. Ἀποβαλόντες τὰς ἐν ἡμῖν ὀλεθρίας ἔξεις, ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ταχθῶμεν ἐπὶ τοῦ στοίβου τῆς ἀρετῆς, μορφώσωμεν πρὸ παντὸς χαρακτηρηστικῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἄκμονος τῆς ὑπομονῆς διὰ τῆς σφύρας τῶν δοκιμασιῶν χαλυβδῶσωμεν αὐτοὺς καὶ δημιουργήσωμεν διὰ τῶν ψυχῶν μας, ἐξευγενιζομένων καὶ ὑγιῶς ἀνδρουμένων, τεῖχος ἀκατάβλητον, κατειρωνεύμενον τοῦ ἔλλοχεύοντος ἐχθροῦ, Στῶμεν καλῶς καὶ μετὰ φόβου, διότι ἐν βῆμα δύναται νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τέλειον ὄλεθρον καὶ ἐν εἰς ζωὴν ἀφαντάστου εὐδαιμονίας καὶ αἰγλης. Παρ' ἡμῶν ἐξαρτᾶται τὸ βῆμα τοῦτο νὰ γίνῃ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

'Αγγλοκαθολικὸν Κογκρέσσον καὶ 'Οξφορδιανὴ κίνησις.— 'Ἡ πρόοδος τοῦ 'Υψηλοῦ 'Αγγλικανισμοῦ.— 'Ἡ προσέγγισις τῶν 'Εκκλησιῶν 'Αγγλικανικῆς καὶ 'Ανατολικῆς 'Ορθοδοξοῦ.— 'Ἡ στάσις τοῦ Βατικανοῦ.— 'Ἐζητήθησαν 25.000 καὶ ἐδόθησαν 30.000 ! 'Ἡ κινηματογράφισις τοῦ Κογκρέσσου.

Τὸ σπουδαιότερον ἐκκλ. γεγονός τοῦ μεσοῦντος μηνὸς ἦτο ἡ ἐν Λονδίῳ σύγκλησις τοῦ 'Αγγλοκαθολικοῦ Κογκρέσσου, ἡ σημεῖοῦσα πλήρη ἐνενηκονταετιᾶν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐνάρξεως τῆς 'Οξφορδιανῆς κινήσεως, ἥς σύνθημα ὁ περὶ ἀποστασίας τοῦ ἔθνους λόγος τοῦ ἱερέως ποιητοῦ Keble.

'Ἡ ἔκτοτε συντελεσθεῖσα πρόοδος τῆς κινήσεως ταύτης καταφαίνεται ἐκ τῶν ἀριθμῶν. Διότι ἐνῶ κατὰ τὸ πρὸ τριετίας λαβὸν χώραν Κογκρέσσον τῆς αὐτῆς 'Αγγλοκαθολικῆς ἐν τῷ 'Αγγλικανισμῷ μερίδος τέσσαρες καὶ μόνον ἐπίσκοποι εἶχον λάβει μέρος, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ ἀριθμὸς τῶν ἔφθανε τοὺς τεσσαράκοντα. Τὰ δὲ παληθέντα εἰσιτήρια, ἡ ἀσφυκτικῶσα αἴθουσα τοῦ 'Αλβέρτου (Albert Hall) καὶ αἱ ἐν τῇ ὁδῷ μεταίως ζητούσαι εἰσοδὸν χιλιάδες εἰς αὐτήν, δεικνύουσιν πῶς κατακτᾶ ὅλον ἐν ἔδαφος ἐν τῇ 'Αγγλίᾳ ὁ 'Υψηλὸς 'Αγγλικανισμὸς. 'Ἰδιαίτερον γνῶρισμα τοῦ Κογκρέσσου ἦσαν καὶ τὰ πλήθη τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν, ἀτινα ἀληθῶς τὴν δόξαν ἀποτελοῦν τῆς Τελετοφίλου μερίδος, ἐπι δὲ ἡ παρουσίᾳ δύο διακριμένων 'Ορθοδόξων ἱεραρχῶν: Εὐλογίου τοῦ Ρώσσο ἀρχιεπισκόπου ἐν Ἐθρώπῃ, καὶ Γερμανοῦ τοῦ 'Ελληνος Μητροπολίτου Θουαείρων, εἰς οὓς ὡς ἀντιπροσώπους τῆς γερασμίας 'Ορθοδ. 'Ανατολ. 'Εκκλησίας πλείστα ὄσαι τιμαὶ ἐπεδαφιλεύθησαν.

'Ο ἐπίσκοπος τοῦ Λονδίνου, καθὸ ἀμφιτρώων, οὕτως εἰπεῖν, τῆς συνελεύσεως, ἐνεκαινίασε πρῶτος τὰς συζητήσεις διὰ λόγου πολλὴν ἐμπούσησαντος ἐντύπωσιν. Πρόεδρος τοῦ Κογκρέσσου (εἶπεν ὁ λαλῶν) εἶναι τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἀγαπητὸς μας ἀδελφὸς ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ζανζιβάρης, καθὼς τὴν πρώτην φορὰν ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ζουλουλάνδης ἐξετέλεσε τὰ προεδρικὰ καθήκοντα. "Ὡς ἐξαχθῆ ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι 'Αγγλοκαθολικισμὸς σημαίνει μισσιοναρισμὸς. Νὰ ἐνώσωμεν Ρώμην, Καντερβουρίαν, Κωνσταντινούπολιν καὶ Γενεύην εἰς μίαν τελειωτικὴν σύνθεσιν, μετὰ πλήρη ἐλευθερίαν εὐχολογίου καὶ ἱεροτελεστικοῦ καὶ ἀνευ ἀπορροφήσεως τῆς μᾶς μερικῆς 'Εκκλησίας ἀπὸ τῆς ἄλλης, τοῦτο εἶναι τὸ πρόγραμμά μας. Καὶ τὸ πρόγραμμά μας αὐτὸ εὐδοοῦται ὁσημέραι σὺν Θεῷ. Οὐδέποτε ἡ 'Ορθόδοξος 'Ανατ. 'Εκκλησία ὑπῆρξεν εἰς ἡμᾶς τόσον ἐγγύς, ὅσον εἶναι σήμερον. 'Ἡ Ρώμη κωφεύει. 'Ἄλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι θὰ ἔλθῃ μία ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἀπορρίψῃ τὰς ὑπεραλαπίους ἀξιώσεις τῆς.

Μετὰ τὸν ἐγκαινιαστικὸν λόγον τοῦ ἐπ. Λονδίνου τὸ Κογκρέσσον συνέταξε καὶ ἀπέστειλε τηλεγραφήματα ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς 'Αγγλίας, τὸν 'Αρχιεπίσκοπον τῆς Καντερβουρίας καὶ τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης, πρὸς ἣν πάντοτε οἱ 'Αγγλοκαθολι-

κοὶ προβλέπουσιν ὡς πρὸς τὸ ἱστορικὸν πνευματικὸν κέντρον τῶν. «Δέκα καὶ ἕξ χιλιάδες 'Αγγλοκαθολικοὶ — ἔλεγον ἐν τῷ τελευταίῳ — συνελθόντες εἰς Κογκρέσσον ἐν Λονδίῳ, καθυποβάλλουσι τὰ βαθέα αὐτῶν σέβη πρὸς τὸν ἅγιον Πατέρα καὶ ταπεινῶς εὐχονται ἵνα ἡ ἡμέρα τῆς ἐκκλ. εἰρήνης συντόμως ἀνατείσῃ». 'Ἐννοεῖται ὅτι καὶ εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦτο, ὡς εἰς τόσα προηγουμένα, τὸ Βατικανὸν θὰ τηρήσῃ ἰχθύος σιγήν.

'Ἐπηκολούθησαν μετὰ ταῦτα θεολογικαὶ διαλέξεις δογματικοῦ καὶ πρακτικοῦ περιεχομένου. Οὕτως ὁ πατήρ Wagget ὠμίλησε περὶ τῆς ἀλάσεως καὶ τοῦ προσορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ὁ πατήρ Huntington περὶ ἁμαρτίας· ὁ Δρ. Gore περὶ τοῦ θεοῦ τῶν προφητῶν· ὁ εἰδ. Graham περὶ τοῦ θεοῦ τῶν σοφῶν· ἡ Κε Scharlie περὶ τοῦ γάμου ἐν τῷ Κανονικῷ δικαίῳ· ὁ Κορ Gohn Lee περὶ πατρίδος· ὁ αἰδ. Kirk περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐνσαρκώσεως, καὶ ἄλλοι περὶ ἄλλων. Οὐχ ἦν τὸν εὐγλωττος ἦτο ὁ γιγάντειος 'Ἐσταυρωμένος, ὁ ἐστημένος παρὰ τὸ ὄργανον καὶ φέρον κύκλω τὴν ἕξῃς ἐπιγραφὴν, ἐνδεικτικὴν τοῦ ὅλου πνεύματος τοῦ Τελετοφίλου 'Αγγλικανισμοῦ: «Εὐλογητὸς καὶ αἰνετὸς εἰς αἰῶνας αἰῶνων ἔστω ὁ 'Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θ. Εὐχαριστίας ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου».

Δριμυτάτας παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ ποιοῦ τῶν συμπολιτῶν καὶ ὁμοεθνῶν του ἔκαμεν ὁ τῷ Κογκρέσσου πρόεδρος. «Ὁ Κύριος ἡμῶν—ἔβροντοφώνησεν ὁ ἐπ. Ζανζιβάρης—ἐλησμονήθη εἰς τὴν χώραν μας ὀλοτελῶς. Εἴκοσι πέντε ἔτη ἔζησα εἰς τὸ Λονδίον, πρὶν ἢ ἐκπατρισθῶ. Καὶ σήμερον ἐπιστρέφων, τὸ ἀντικρῦζω τόσον εἰδωλολατρικὸν ὅσον εἶνε ἡ Ζανζιβάρη». Ὁ τύπος διεμαρτυρήθη διὰ τὰς τολμηρὰς ταύτας ἐκφράσεις τοῦ ζηλωτοῦ καὶ ἱεροαστολικοῦ ἀνδρός. Τοῦτο ὅμως διόλου δὲν ἐκόλυσε τοὺς Λονδινέζους νὰ καλύψουν αὐθημερὸν τὸ χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ὁ ἐπ. Ζανζιβάρης ὑπέρ τοῦ Κογκρέσσου ὡς συνεισφορὰν ἐζήτησε. «Χρειαζόμεθα, εἶπε, νὰ μαζεύσωμεν £ 25,000 διὰ νὰ συντρέξωμεν νέους ὁργῶντας πρὸς ἱερωσύνην καὶ διὰ νὰ συντάξωμεν καὶ διαδώσωμεν δωρεὰν βιβλία πλατύνοντα τὸ κίνημά μας». Τὴν ἄλλην ἡμέραν αἱ προσφορεθεῖσαι χρηματικαὶ συνδρομαὶ ἀνήρχοντο εἰς £ 30 000!

Οἱ 'Αγγλοκαθολικοὶ εἶνε φίλοι τῶν διαφημίσεων. Δουλεῖ μὲν παρ' αὐτοῖς ὁ νοῦς καὶ ἐκτελεῖ ἔργα ἀγαθοεργιῶν ἡ χεὶρ, ἀλλὰ δουλεῖ καὶ ὁ ὀφθαλμὸς, τροφοδοτούμενος μετὰ πᾶν ἱεροπρεπὲς θέαμα καὶ μετὰ πᾶσαν οἰκοδομητικὴν εὐπρέπειαν. Ὁ κινηματογράφος ἀπετύπωσεν εἰς ταινίας τὰς ἐξοχωτέρας σκηνὰς τοῦ Κογκρέσσου, ἵνα καὶ εἰς πλατυτέρους ὁρίζοντας γνωστὸν τὸ καταστήσῃ. Λιτανεῖα δὲ καὶ Λσιτουργία καὶ Τελεταὶ Βεβαιώσεως καὶ ἄλλα μυστήρια ἐπ' αὐτῶν ἀπετυπώθησαν, ἵνα καὶ ἄλλοι φωτισθοῦν καὶ συγκινηθοῦν. Ἡ διὰ τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν δημοσίευσις τῶν τελεσθέντων καὶ ἀποκρυστάλλωσις—ἀπεφάνθησαν οἱ ἐπίσκοποι—εἶνε τὰ μάλα ψυχοσωτηριοὶ ἀρκεῖ νὰ γείνη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ναοῦ

καὶ εἰς τὰς Κυριακὰς σχολὰς, οὐχὶ δὲ εἰς δημόσια θέατρα, ὧν αἱ παραστάσεις κοσμικώτεροι καὶ ὀλιστικώτεροι.

Ἰούλιος 1923.

K. K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἡ κατὰ τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὑπογραφείσα ἐν Λωζάνῃ εἰρήνη σημεῖοι τὸ ὀριστικὸν τέρμα τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως μεταξὺ τῶν Συμμάχων Δυνάμεων καὶ τῆς Ἑλλάδος ἄφ' ἐνός, καὶ τῆς Τουρκίας ἄφ' ἑτέρου. Βαρύς, ἀλλ' ἀναγκαῖος ἐγένετο καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ πόλεμος, τὰ ἐκ τοῦ ὁποῦλου κέρδη θὰ ἦσαν μέγιστα καὶ δι' ἀσυγκρίτως ἡσσόνων θυσῶν θ' ἀπεκτώντο, ἐὰν δὲν ἐμεσολάβουν ἀπρόοπτοι μεταστροφαί, συνεπεῖα τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀγὼν ἐμηκύνθη καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως τῶν νικητῶν εὐρέθημεν, δυστυχῶς, εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀτυχησάντων. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς εἰρήνης ὁ πρῶτος ἡμῶν λογισμὸς ἔστω ὁ μακαρισμὸς τῶν τὴν ζωὴν αὐτῶν θυσάντων ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐπὶ τῶν τάξεων τῶν ὁποίων ἐν εὐλαβείᾳ σπεύσωμεν βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης χοάς. Τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν ταύτην διατρανώσωμεν καὶ πρὸς πάσας τὰς νῦν μελανεμιονούσας οἰκογενείας, αἵτινες προσήνεγκαν τοὺς προσφιλεῖς αὐτῶν σφάγια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐπιζησαντας ἀναπήρους τε καὶ κατὰ πάντα σφόδρα ἀγωνιώτας, οἵτινες ἀγογγύστως ἐβάστασαν εἰς τοὺς ὤμους των ὡς ἄλλοι Ἀτλαντες ὀλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Γένος, ἀρρητῶς κακουχῆσαντες ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ.

§§ Διὰ Β. Δ. ὑπὸ χρονολογίαν 18 Μαΐου 1913 δημοσιευθέντος ἐν τῷ τῆς «Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως» φύλλῳ τῆς 26 Μαΐου 1923 (Α'. 140) τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1912 Β. Δ.: «Ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1912 Β. Δ. ἀπαιτούμενη ἄδεια τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πρὸς ἐνοικίαν τῶν κτημάτων τῶν ἐνοριακῶν ναῶν καὶ τῆς ἐκποιήσεως τῶν κινήτων ἀνατίθεται εἰς τοὺς οἰκείους Γενικοὺς Διοικητὰς καὶ Νομάρχους ἢ τοὺς νομίμους αὐτῶν ἀναπληρωτὰς». Ἀφορμῆς δοθείσης ἐλάβομεν τὴν ἐπίσημον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου πληροφορίαν, ὅτι ἡ τροπολογία ἐγένετο ἐπὶ τῇ διευκολύνσει τῆς ἀμέσου ἐκτελέσεως τῶν σχετικῶν πράξεων, αἵτινες, τέως ἀπαιτοῦσαι τὴν ἀπὸ τοῦ Κέντρου ἄδειαν, συνεπεῖα τῆς γραφειοκρατικῆς βραδύτητος ἀπέμενον ἐκκρεμεῖς ἐπὶ χρόνου μακρότατον ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ναῶν.

§§ Σφάλλεται δεινῶς ὁ πρὸς ἡμᾶς γράψας ὅτι ἀταλαιπώρως καὶ ἀβασίμως ἐδημοσιεύσαμεν ἐν προηγούμενῳ τῆς «Ἐκκλησίας» φύλλῳ ἐπίκρισιν τῶν ἐν τῷ Συνδέσμῳ τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν» τελουμένων. Ἐχομεν εἰς χεῖρας ἡμῶν ἀντίγραφον μακροτάτης ὑπευθύνου πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας καταγγελίας, καθ' ἣν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Συλλόγου τούτου τὰ πνευματικὰ καὶ ὑπνωτιστικὰ πειράματα τελοῦνται πρὸς σκοποὺς ἰδιοτελεῖς ἐπὶ ἐξαπατήσει τῶν ἀπλοσάντων καὶ τῶν εὐπίστων, ἐπὶ πλείον ἢ ἐν ταῖς «συνοδρίαις» τῶν μιστῶν ὁμοφώνηται ἡ θρησκεία καὶ ἡ

Ἐκκλησία καὶ ἄλλαι θρησκευτικαὶ κακοδοξίαι προάγονται, δι' ἀγυρτεῶν δὲ πλανῶνται ποικιλαχῶς ὅσοι εἰς τὰ δίκτυα τοῦ κέντρου τούτου ἐμπίπτουσι.

§§ Οἱ «Ταίμς» τοῦ Λονδίνου κατελήφθησαν ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ τῷ ὅτι διὰ τῆς ἐν Λωζάνῃ συναφθείσης εἰρήνης ἡ τέως βεβιωμένη περὶ τῆς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἀποδόσεως τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας μετεβλήθη εἰς ὄραμα ἀπομακρυνθείσης ὀπτασίας ἀσύλληπτον... Ἀλλ' ἐὰν μελαγχολῶμεν διὰ τὴν τοιαύτην μεταστροφήν, κλαίοντες ὅμως καὶ θρηνοῦμεν χαιρετίσαντες κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου μίαν ἑνὸς πρῶτον μεστὴν εὐγενῶν ὁρμῶν, περὶ δὲ τὸ πέρασ αὐτοῦ μεταβληθείσαν εἰς πρατήριον, ὑπὸ τὰς ἐμπορικὰς τοῦ ὁποῦλου δοσοληψίας σκαιότατα καθυβρίσθησαν τὰ ἰδανικά, δι' ὧν ἐχρυσούντο τὰ καταπότια τοῦ εἰδεχθεστέρου συμφέροντος.

§§ Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἐπάλληλα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ τύπῳ ὑπὸ Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, παιδαγωγῶν καὶ ἄλλων Ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν ἄρθρα περὶ Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων καὶ νέου τύπου Λυκείων, οὐδαμῶς ὅμως ἐν τοῖς προτεινομένοις Προγράμμασιν εἰδομεν παρεχομένην ἔστω καὶ γωνίαν τινα εἰς τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς τῶν ἐνδιαφερομένων ἀπὸ τῶν τάξεων εἴτε τοῦ Κλήρου, εἴτε τῶν θεολόγων εἶπε περὶ τούτου λόγον. Ἀλλ' ἡ συζήτησις πάντως τείνει εἰς τὸ νὰ κερδηθῇ ἡ Πολιτεία διὰ τὰς προβῆ εἰς τὰ σχετικὰ νομοθετήματα. Μὴ διαφωτιζομένη δ' ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως ὑφ' ὧν δεῖ, βεβαίως θὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους ὅταν ἀκούσῃ ἐκ τῶν ὑστέρων παράπονα καὶ μομφάς.

§§ Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ἐκπαιδεύσεως, καὶ ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπαύριον τῆς καταπάσεως τοῦ πολέμου τὸ Σχολεῖον δέον ν' ἀποβῆ τὸ κύριον τῆς Πολιτείας μέλημα. Δεκαετῆς πολέμου ἀδιαλείπτων περίοδος ἐκλόνησεν — ἂν μὴ καὶ ὅλος ἡρεῖπωσεν — ἐκ βάθρων τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐθνικῆς παιδείας, εἰς πάντα δὲ τὰ σχολεῖα χαίνουσι πληγῆαι βαθύταται θεραπεῖας ἀμέσου δεόμεναι. Πρὸ παντὸς δέον νὰ καταστῇ ἀληθῶς μαρφορικὸν καὶ ἠθοπλαστικὸν τὸ Σχολεῖον καὶ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ρευστής ἐκείνης καταστάσεως τῶν ἐπαλλήλων παιδαγωγικῶν πειραματισμῶν, καθ' οὓς οὐδεμία ἐκπαιδευσις ἀποβαίνει τελεσφόρος, ἢ μᾶλλον, ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ ἐκπαιδευσις.

§§ Σφοδρότατον κατὰ τοῦ συγχρόνου Ἑλληνικοῦ θεάτρου κατηγορητήριον, ἀληθὲς ἀποτελοῦν μαστίγωμα, ἐδημοσίευσεν ὁ ἀρχαιολόγος κ. Α. Φιλαδέλφειος, ἔχει δὲ συμφρονοῦντα καὶ τὸν διακεκριμένον δημοσιολόγον κ. Σπ. Μελά. Κατὰ τὸν πρῶτον, «ὁ εὐγενὴς καὶ ὑψηλὸς αὐτὸς θεσμὸς γελοιοποιεῖται καὶ ἐξευτελίζεται εἰς βαθμὸν ἀνάξιον δι' ἕνα λαὸν ἔχοντα τρι-αύτας μεγάλας παραδόσεις καὶ τοιοῦτο παρελθόν», ἐκ κερδοθηρίας δὲ θεραπεύει τὰ κατώτερα τοῦ πολλοῦ κοινῶ ἔνστικτα καὶ ἐν αὐτῷ «τὰ ἱερῶ. ἐρα αἰσθήματα περιωβρίζονται, ἡ τιμὴ κατασπιλοῦται, χλευάζεται καὶ ποδοπατεῖται, ὁ γάμος, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ἀκρογωνιαίος λίθος μᾶς κοινωνίας, διαρκῶς βορβοροῦται.

ἐπιβραβεύεται δ' ἡ συζυγική ἀπιστία καὶ ἡ ἐλευθερο-
γαμία, καὶ περιπαίζεται κάθε βράδῳ ἀπὸ τὰς 10 ἕως
τὰς 2 τὸ πρωὶ ὅ,τι ὑπάρχει ἱερὸν καὶ ὄσιον εἰς μίαν
κοινωνίαν, ὅ,τι δηλ. οἱ νόμοι, τὰ σχολεῖα, τὰ πανε-
πιστήμια προσπαθοῦν ἀπὸ τὰς 2 τὸ πρωὶ ἕως τὰς
10 τὸ βράδῳ ν' ἀναστηλώσουν, νὰ κτίσουν, νὰ θεμε-
λιώσουν...» Εἰς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα θεάτρα ἐν τού-
τοις «οἱ γονεῖς ὀδηγοῦν τὰ τέκνα των καθ' ἑκάστην,
τρυφερὰ κοράσια, παιδάκια ἀθῶα, διὰ νὰ ροφήσουν
ἐκεῖ ὅλον τὸ ἄρωμα αὐτῆς τῆς ἀτελευτήτου βωμο-
λοχίας; νὰ βλέπουν τὰν χυδαιότερας χειρονομίας, ν'
ἀκοῦν ἀδιακόπως ὅ,τι ἀνήθικον καὶ βρωμερὸν...»!
Ἄλλὰ καὶ κατὰ τὸν δεύτερον, ἡ κατάπτωσις τοῦ συγ-
χρόνου Ἑλληνικοῦ θεάτρου ὀφείλεται εἰς τὴν ἀπλη-
στίαν τῶν ἐπιχειρηματιῶν, «οἱ ὅποιοι, ἀποβλέποντες
εἰς τὰ ὑπέρογκα κέρδη, διαρκῶς ἐνδίδουν εἰς τὰ χυ-
δαιότερα γούστα καὶ τὰ ταπεινὰ ἔνστικτα τῆς μεγά-
λης μάξης... Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πληρῶνῃ ἕνας λαὸς
ἑκατομμύρια διὰ νὰ διαφθέρηται καὶ νὰ ἐξευτελιζέ-
ται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον...»

§§ Οἱ ἀνωτέρω χαρακτηρισμοὶ τοῦ θεάτρου ἡμῶν
δὲν προέρχονται ἐκ στόματος ἱεροκηρύκων καὶ θεολό-
γων. Βροντοφωνοῦνται ὡσεὶ διὰ τηλεβίου ὑπὸ ἐπι-
στημόνων καὶ θεατρικῶν συγγραφέων διακεκριμένων,
παροτρυνόντων καὶ τὸν τύπον καὶ τοὺς συγγραφεῖς
«ν' ἀντεπεξέλθουν διὰ μακρᾶς καὶ συντόνου ἐκστρα-
τείας ἐναντίον θεάτρων, τὰ ὅποια θὰ κατανήσουν,
ἂν δὲν κατήτησαν ἤδη, ἀληθῆς ἐθνικὸς κίνδυνος».
Ὅταν λοιπὸν εἰς τοιαῦτα ἀνήθικότητος καὶ εὐτελείας
διδασκαλεῖα θαμίξῃ ἡ νέα γενεά, καὶ οἱ πλείστοι τῶν
θεατρικῶν καὶ κινηματογραφικῶν θώκων κατέχωνται
καθ' ἐσπέραν ὑπὸ δεσποινιδίων καὶ μειράκων ὑπὸ τῶν
γονέων αὐτῶν συνοδευμένων, ἄς μὴ ἐκπληττώμεθα
διὰ τὰ ἐπακολουθοῦντα δράματα τῆς ζωῆς, ὧν ἡ μεν
«δέσις» τελεῖται ἐν τοῖς θεάτροις, τὴν δὲ λύσιν πα-
ρέχει τὸ πολύκροτον τοῦ φονέως ἢ αὐτοκτόνου.

§§ Καὶ παρετηρήθη ἐπικαίρως ὅτι αἱ αὐτοκτονίαι
ἐπ' ἐσχάτων ἀπέβησαν λίαν συχναί, ὅτι δ' ὡς τὰ
πολλὰ νεαρὸι τυγχάνουσιν οἱ αὐτοκτονοῦντες. Καὶ
συμφωνεῖ μεθ' ἡμῶν ἡ τὸ πρᾶγμα σημειοῦσα ἐφημε-
ρίς, ὅτι «ἡ ἐπιδημία αὕτη εἶνε ἐκδήλωσις νοσηρότη-
τος ψυχικῆς, καλλιεργούμενης καὶ ἀπὸ τοῦ κινημα-
τογράφου», πιστεῦει δ' ὅτι μία στατιστικὴ τῶν αἰ-
τίων τῶν αὐτοκτονιῶν τούτων θ' ἀπεδείκνυε τοὺς οἰ-
κονομικοὺς λόγους ἐρχομένους τελευταίους εἰς τὴν
διαβάθμισιν.

§§ Οἱ ἐκ Μ. Ἀσίας πρόσφυγες ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν
τῶν συμπροσφύγων πνευματικῶν των ποιμένων ἀνα-
συνιστῶσι τὰς Κοινότητας αὐτῶν καὶ τὰς Δημογερον-
τίας. Ἐπίκουρος εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν ταύτην ἐπήλθε
καὶ ἡ Πολιτεία, διαθέσασα διὰ τὸ ἔργον τοῦτο καὶ
Γραφεῖα καὶ ὑπαλλήλους τῆς καὶ τὰς ἀπαιτούμενας
δαπανας. Τὸ ἔργον εἶνε σπουδαῖον ἀπὸ πάσης ἀπό-
ψεως, ἰδίως δὲ διὰ τὴν εὐχερεστέραν ἀνασύνταξιν τῶν
συνεπειῶν τῆς συμφορᾶς κατασκαδασθεισῶν καὶ ἀτο-
νησῶν δυνάμεων τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ,
ἐπανευρίσκοντος οὕτω ἑαυτὸν ὑπὸ τὰς στοργικὰς πτέ-
ρυγας τῆς συμπονοῦσης Μητρὸς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἐπὶ τῇ μεταβίβσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰ-
κουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς Ἅγιον Ὄρος ἀπεστάλη τὸ
ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη.

Ἅγιον Ὄρος.

Ἱερά Σύνοδος ἐν θλίψει βαθεῖα πληροφορηθεῖσα
τὰ κατὰ τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐκφράζει Ἀυτῇ
δλοψύχως συμπάθειαν διαπύρως εὐχομένη, ἵνα Θεὸς
Πατέρων σκέπη Ἁγίαν Αὐτοῦ ἐκκλησίαν καὶ ὑμετέ-
ραν Παναγιότητα.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

Ἱεράν Σύνοδον.

Ἀθήνας.

Μεγάλην εὐρίσκω ἀνακούφισιν ἐν ἐκδηλώσει ὑμε-
τέρας συμπάθειας· παρακαλῶ μὴ διαλείπητε προσευ-
χόμενοι ὑπὲρ Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Κωνσταντινου-
πόλεως.

† Πατριάρχης Μελέτιος.

— Ἐκρίθη, ἵνα δηλωθῇ τοῖς Σ. Σ. Μαντινείας καὶ
Ἄρτης, ὅτι ἡ Σύνοδος κρίνει ἀναγκαίαν τὴν διατή-
ρησιν τῶν ἐν ταῖς Ἱ. Μητροπόλεσιν αὐτῶν λειτουρ-
γουσῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν.

— Ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς εἰρήνης, τὴν παρελθού-
σαν Πέμπτην ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μητρο-
πόλεως δοξολογία μετ' ἐπιμνημοσύνου δεήσεως ὑπὲρ
τῶν πεσόντων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, χοροστα-
στατούσης τῆς Ἱεράς Συνόδου.

— Συστάσει τοῦ Σ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν
καὶ Αἰγιαλείας καὶ τῇ ἐγγράφῳ δηλώσει τῆς εὐκριν-
οῦς μετανοίας τοῦ ἱερέως Νικολάου Καλυβιώτου, ἡ
Ἱερά Σύνοδος συνίστησιν αὐτὸν εἰς Β. χάριν διὰ τὸ
ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς αὐτοῦ.

— Ὁ Ἀρχιμανδριτῆς Θεοδόσιος Παπακωνσταν-
τίνου, ἀδελφὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Πετρακῆ (Ἀθηνῶν)
κατεδικάσθη εἰς ἐνὸς ἔτους ἀργίαν καὶ ἰσόχρονον
σωματικὸν περιορισμὸν εἰς τὴν κατὰ τὴν Ἱ. Μητρό-
πολιν Μονεμβασίας Ἱ. Μονὴν Ζερμπίτης.

— Ἀπεφασίσθη ὅπως κατὰ τὸ ἐπὶ θύρας Σχολι-
κῶν ἔτος εἰσαχθῶσιν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ δέκα μα-
θηταὶ λαμβάνοντες ἐπίδομα ἑκατὸν δραχμῶν κατὰ
μῆνα προτιμωμένων μεταξὺ ἰσοβαθμίων τῶν τέκνων
τῶν ἱερέων. Ἐν καταλλήλῳ δὲ χρόνῳ δημοσιευθῆ-
σεται ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἡ σχετικὴ προκήρυξις δια-
γωνισμοῦ γενησομένου ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ.

— Ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου διεββάσθη
τῷ Ὑπουργείῳ ἡ αἴτησις τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ Θεοφι-
λοῦ Σπυροπούλου μετὰ τῆς παρακλήσεως, ὅπως χο-
ρηγηθῇ τῷ ρηθέντι ἀρχιμανδριτῇ ἐνιαύσιος ἀποδη-
μίας εἰς Ἀμερικὴν ἀδεια.

— Κατηργίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Συνοδικῶν Με-
λῶν Σ. Σ. Μητροπολιτῶν Ναυπακτίας κ. Ἀμβρο-
σίου καὶ Τρίκκης κ. Πολυκάρπου ὅπως καταργήσῃ
ἐπεξεργαζομένη τὰς Θεῖας λειτουργίας Χρυσοστόμου,
Βασιλείου καὶ Γρηγορίου πρὸς ἕκδοσιν ὁμοίμορ-
φον ἀπηλλαγμένην σφαλμάτων.

— Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ὅτι ἐπεδόθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὸ καταρτισθὲν περὶ ἐνοριῶν καὶ ἐνοριακοῦ κλήρου Νομοσχέδιον καὶ ἀπεφασίσθη, ἵνα ἡ Ἱ. Σύνοδος παρουσιασθῆ καὶ αὐτοπροσώπως καὶ παρακαλέσῃ τὴν Κυβέρνησιν πρὸς ταχέϊαν διὰ Νομ. Διατ. ἔγκρισιν αὐτοῦ.

— Διεβιάσθη τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Τρίκκης καὶ Σταγῶν πρὸς μελέτην καὶ γνωμοδότησιν ἀντίτυπον τῆς ὑπὸ τοῦ Δ. Κ. Νικολοπούλου φιλοπονηθείσης Χριστιανικῆς λειτουργικῆς.

— Διὰ Β. Διατάγματος τὸ ἐν Διονύσῳ Ἀθηνῶν ἐξωκλήσιον τοῦ Ἀγ. Διονυσίου ὑπήχθη ὑπὸ τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον.

— Διορίσθη προσωρινὸν ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Κατερινούσ (Ἀκαρνανίας) ἐκ τῶν Γερμανοῦ Μακροθανάση ὡς ἡγουμένου, Λεοντίου Γιαννοπούλου καὶ Ἡσ. Καγιώργου ὡς συμβούλων.

— Ὁ Σ. Μητροπολίτης Κερκύρας καὶ Παξῶν προεχειρίσατο εἰς Ἱεροδιάκονον τὸν μοναχὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πλατυτέρας Χρυσάνθον Πολίτην.

— Διεβιάσθη τῷ Ἐλλογ. Καθηγητῇ τῆς Θεολογίας κ. Ἰωάννῃ Παπαδοπούλῳ πρὸς μελέτην καὶ γνωμοδότησιν ἀντίτυπον τῆς ὑπὸ τοῦ Δ. Κ. Νικολοπούλου φιλοπονηθείσης Χριστιανικῆς Κατηχήσεως.

— Ὁ Σ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν διώρισε προσωρινὸν σύμβουλον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου τῶν Μεταύρων τὸν μοναχὸν αὐτῆς Ἀβρακοῦμ Σπύρου. Ὡσαύτως καὶ τὸν μοναχὸν Παρθένιον Τόλιαν, ὡς σύμβουλον τῆς Ἱ. Μονῆς Βυτουμά.

— Ὁ Σ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ἀνέφερε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς τὴν ἔδραν τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ ἀφιξίν.

— Παρακλήθη τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅπως προκαλέσῃ Νομοθετικὸν Διάταγμα, ἵνα οἱ ἀποδημοῦντες Ἀρχιερεῖς ἐπὶ κανονικῇ ἀδείᾳ ἀναπληρῶνται ἐν τῇ διοικήσει τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ αὐτῶν Ἐπιτρόπου.

— Παρακλήθη τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅπως προκαλέσῃ Νομοθετικὸν Διάταγμα, ἵνα ἅπαντες οἱ ἱερεῖς τοῦ στρατεύματος ὑπάγονται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν.

ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ 20 λήγοντος [7 Ἰουλίου π. ἡμ.] ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὁ Μακ. Μητροπολίτης μεταβὰς εἰς Δελφείαν [Τατόϊ] ἐτέλεσε δοξολογίαν, εἰς ἣν παρέστησαν αἱ Α. Α. Μ. Μ. οἱ Βασιλεῖς καὶ ἡ Βασιλικὴ Αὐλὴ, ὑπέβαλε δὲ τὰς εὐχὰς αὐτοῦ καὶ τὰ συγχαρητήρια. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εὐχρηστῆθη νὰ ξενίσῃ τὸν Μακ. Μητροπολίτην κρατήσας αὐτὸν ἐν τῷ προγεύματι τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας.

— Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Μακ. Μητροπολίτου, ὁ μέχρι τοῦδε ἐν τῷ περ βόλῳ τοῦ ναῦσκου τοῦ ἁγ. Ἐλευθερίου, ἐγκαταλειμμένος λίθος ὁ φέρων ἐπιγραφὴν ἀρχαίαν καθ' ἣν ἐπ' αὐτοῦ ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου τὸ ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας θαῦμα, μετηνέχθη ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως. Ὡς γνωστὸν ὁ λίθος οὗ-

τος, περὶ οὗ τοσαῦτα κατὰ καιροὺς ἐγράφησαν, ἀνευρέθη τῷ 1884 ἐν Ἐλατεῖα τῆς Φωκίδος κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, ὑποτίθεται δὲ ὅτι μετηνέχθη τὸν η'. αἰῶνα. Ὁ λίθος ἐκομίσθη τῷ 1885 εἰς Ἀθήνας ἐν πομπῇ καὶ ἐτέθη ὅπου καὶ νῦν εὐρίσκεται, ἀπέναντι τοῦ τάφου τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε', ἀλλ' ἄδηλον διατὶ μετετοπίσθη εἰς τὸν ναῖσκον τοῦ Ἀγ. Ἐλευθερίου καὶ ἐκεῖθεν εἰς περίβολον αὐτοῦ, ὅπως καθαρίσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰς κανδήλας ὁ νεωκὸρος! Καὶ ἐν μὴδ' ἡ ἐλαχίστη ἔνδειξις ὑπῆρχε περὶ ταυτότητος τοῦ μνημείου τούτου, τοῦλάχιστον διὰ τὴν παράδοσιν καὶ διὰ τὴν προέλευσιν αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ἡ ληφθεῖσα ἤδη περὶ αὐτοῦ πρόνοια.

— Ὁ Θεόφιλ. Βοηθὸς Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Ἱερόθεος ἔτυχεν ἀδείας δεκαπενθημέρου ἀπουσίας, καθ' ἣν ἀντικατασταθῆσεται ἐν τῇ πρωτοσυγγελίᾳ ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Μ. Κωνσταντινίδου.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη

Προκηρῶσσει, ὅτι

Τὴν 29ν Αὐγούστου ἡμέραν Κυριακὴν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακοῦργιοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ. ὥρας διανεγηθήσονται αἱ ἐξῆς πλειοδοτικαὶ δημοπρασίαι:

1) Ἐκποιήσεως τοῦ ἐν θέσει Κουλόνια κτήματος τῆς Μονῆς.

2) Ὁμοίως τῶν ὑπ' ἀριθ. I, II, III καὶ IV οἰκοπέδων ἐν δόξῳ Δημ. Σούτσου.

Ἐν τῇ Μονῇ τῇ 24 Ἰουλίου 1923.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον
Ἀρχιμ. Νικόδημος Ἀντωνίου
» Θεοδοσίος Ζαμπούργος
» Σεραφεῖμ Κωνσταντινίδης

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Περγέλῆς

Διακηρῶσσει, ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετής μίσθωσις ἐνὸς ἀκαλλιερῆσου λατομείου τῆς Μονῆς κειμένου εἰς θέσιν Ἁγιοῦ Ἀσώματος (ἐπὶ τοῦ Πεντελικοῦ) κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἰδιαίτης λεπτομεροῦς διακηρῶσεως καὶ τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ὧν τὰ πρωτότυπα εἶναι κατατεθειμένα ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις γραφεῖῳ τῆς Μονῆς.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀθήναις τὴν 29ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11—12 π. μ. ἔξωθεν τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν Μητροπόλεως ναῖδριου ἡ «Ἁγία Δύναμις» ἐνώπιον τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἡ ἀντιπροσώπου του καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κων. Νίκα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουλίου 1923.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχιμ. Νικόδημος Ἀντωνίου
» Θεοδοσίος Ζαμπούργος
» Σεραφεῖμ Κωνσταντινίδης

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγελουκάστρῳ Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας

Διακηρῶσσει, ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς πρόχειρον συναγωνισμὸν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Αἰτωλικοῦ τὴν 29 Ἰουλίου (ν. ἡ.) ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 10—12 π. μ. τὴν ἐκποιήσιν ἐνὸς ἀτιθάσου ἡμῶνου τῆς Ἱ. Μονῆς.

Ἐν Ἱ. Μονῇ Παντοκράτορος τῇ 18 Ἰουλίου 1923.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον

Τύποις «Φοῖνικας», Σταδίου 38 Ἀθῆναι